

Jiří Maršák

KLUK S VELKÝM SRDCEM

„Nejsem hendikepovaný. Cítím to tak. Můžu normálně fungovat, protože mě to neomezuje ve věcech, které chci dělat. A dělám všechno jako ostatní lidi. Karty byly rozdány, musel jsem se naučit s tím bojovat,“ říká devětadvacetiletý Jiří Maršák ze Cvikova.

Narodil se do lékařské rodiny jako druhý ze čtyř dětí. Od narození má postiženou levou ruku, částečně levou nohu a především obličejové svaly, které mu brání ve srozumitelné řeči. „Mám jednoho bráchu a dvě sestry, naštěstí jsou zdraví. Když jsem se narodil, všichni mamince tvrdili, že budu muset být v ústavu. Ale jeden doktor řekl, že mám šanci a že budu jen trošku postižený. Mamka měla naději, že se z toho dostanu, a začala se mnou tvrdě cvičit Vojtovu metodu a chodit na intenzivní rehabilitace. Oba rodiče toho pro mě hodně udělali, za to jsem jim moc vděčný. Jezdili se mnou po doktorech, abych měl tu nejlepší péči. Než jsem šel do školky, neuměl jsem ještě pořádně chodit. Musel jsem trénovat u babičky v obýváku. Babička dala kolem nábytku peřiny, abych si něco neudělal. A takhle jsem se naučil chodit,“ vzpomíná Jirka.

KARTY JSOU ROZDÁNY?

Velké problémy měl i s řečí. „Jezdili jsme na logopedii do Prahy. To mi hodně pomohlo. Ze začátku jsem nemluvil, stálo to hodně úsilí nejen mě, ale i celou rodinu. Všichni mi pomáhali. Denně jsem řeč cvičil. Ale jinak jsem to měl odmala nastavený tak, že nikdo nebral na vědomí, že bych měl nějaký hendikep. Dělal jsem vždycky všechno s ostatními členy rodiny včetně sportů. Skoro každý víkend jsme byli na horách, hodně jsme jezdili na lyže, na kola nebo jsme chodili na pěší túry. V létě

jsem sjížděli divokou vodu. Všechno mi vždycky šlo, ale musel jsem se to naučit po svém. Dalo mi to víc práce než ostatním sourozencům, ale pokaždé jsem to zvládl,“ konstatuje spokojeně Jirka.

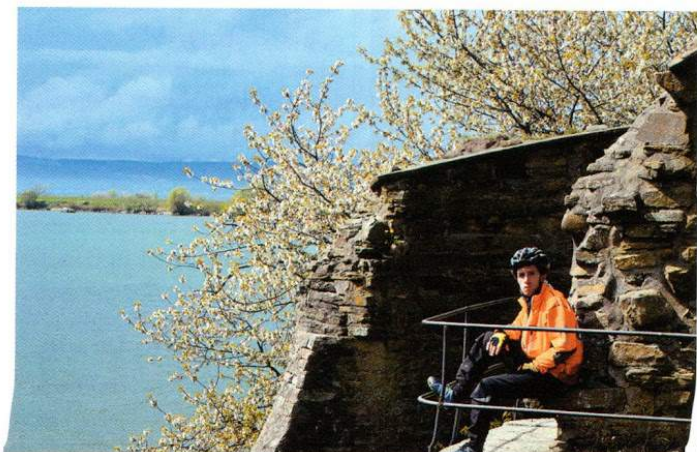
Díky své houževnatosti zvládal Jirka od třetí třídy i základní školu se zdravými dětmi. S učením mu hodně pomáhala babička, která je učitelka. V páté třídě si musel Jirka udělat nedobrovolnou pauzu, protože ho čekala operace levé ruky. Měl ji zkroucenou a nemohl s ní pohybovat. „Jako malý

jsem jezdil s rodiči po doktorech, kde mi dělali různá vyšetření. Na kontrole v Ústí nad Labem navrhli operaci levé ruky, která by mi mohla hodně pomoci. Rodiče byli tenkrát šťastní. Já jsem to ještě nechápal, došlo mi to až časem. Operovali mě na plastické chirurgii ve Vysokém nad Jizerou. Předem řekli rodičům, že se ruka zlepší, ale jako ta zdravá že nebude. V nemocnici se mnou byla maminka, byli jsme tam asi dva týdny. Operace proběhla dobře, dali mi do ruky na dva měsíce drát na její zpevnění. Pak ta bolest byla moc hnusná, ani jsem nemohl pořádně spát, ruku mi museli pravidelně převazovat a čistit ránu. Nakonec mi začala hnisat, drát musel ven a dostal jsem ortézu na její zpevnění,“ líčí Jirka.

VIVAT STUDENT!

Po dokončení základní školy přemýšlel Jirka společně s rodiči, co bude dělat dál. „Zjistili jsme, že v Liberci budou otvírat počítačovou třídu, a tak jsme si řekli, že bych to tam mohl zkusit. Bylo to

na tři roky s výučním listem. Ve třetáku jsem se rozhodl, že chci ještě dál studovat. Ten rok jsem měl opravdu hodně učení. Musel jsem se připravit na přijímačky na další školu a pak ještě udělat závěrečné zkoušky. Všechno jsem úspěšně zvládl a začal jsem studovat obchodní akademii s maturitou. Nejvíce mě bavily ekonomické předměty a výpočetní technika. Na akademii byly jednak úplně zdravé děti, a pak nás ve třídě bylo asi pět s hendikepem. Ostatní nás vzali mezi sebe úplně normálně, jako bychom byli zdraví. Našel jsem si tam dobré kamarády, kteří mi se vším pomáhali a měli mě rádi, protože si umím dělat ze sebe srandu. Podílel jsem se i na přípravě maturitního plesu.“ Díky tomu, že dokončil školu s odbornou maturitou, má teď dobrou práci jako pomocný účetní. „Kromě jednoho dne, kdy jezdím na rehabilitace do Liberce, chodím do práce každý den. Ve firmě mi dají volno, kdykoli to potřebuji, a za to bych jim chtěl moc poděkovat,“ podívá se vděčně Jirka.

OČIMA SESTRY ELIŠKY

Jsmo čtyři sourozenci. Hned od začátku bylo jasné, že to bude mít Jirka těžší, ale přesto se s ním v naší rodině jednalo jako s ostatními a nikdy nebyl brán jako člověk s hendikepem, vždy dělal vše jako my a platila pro něj stejná pravidla. Rodiče, kteří rádi sportují, nás odmalička učili různým sportům. Jirka si musel v každém sportu najít svůj styl, což se mu dařilo velmi dobře i díky trpělivosti a péči rodičů. Jirka je člověk s velkým srdcem a myslí plnou nápadů. Umí skvěle improvizovat, nikdy ho nepouští nadšení, ať už jde o sport, anebo o práci. Vždy přijde s něčím novým, hodně u všeho přemýšlí, takže se mnohdy stává, že jeho nápad je nejlepší. Nikdy jen tak nic nevzdává a vždy se snaží najít nějakou cestu. Nikdy nevymýšlí důvod, proč by něco nemělo jít, naopak se snaží přijít na způsob, jakým dosáhnout toho, čeho dosáhnout chce.

NA GOLF CHODÍM BEZ VOZÍKU

Stejně vděčný je i Golfovému klubu Malevil, že tady může už patnáct let hrát a trénovat golf. „Nevyzkoušej si golf, když máš hřiště hned vedle chalupy!? Tenkrát bylo na Malevilu soustředění pro děti, a tak jsem se tam byl jen tak podívat a oni mi hned říkali: pojď si to zkusit. Šel jsem teda jednu jamku a začalo mě to bavit. S tátou jsme si zkusili golf doma na zahradě, mě to zaujalo, někdy mi to šlo a někdy ne, ale řekl jsem si, proč nezačít hrát. Začal jsem jezdit na Malevil na tréninky. Trénoval jsem s Jirkou Štrynclem. U něj jsem si udělal i zelenou kartu. Mám handicap 36, protože moc nehraju. Věnuju se teď hlavně cyklistice. Hraju golf jen pro radost. Nebaví mě turnaje, jsou pro mě moc dlouhé,“ vysvětluje Jirka. „Golf je krásná, ale velmi těžká hra, protože se člověk musí soustředit na hodně věcí a především na psychiku. A když k tomu přidáš krásné procházky v hezké přírodě... Chodím vždycky bez vozíku; když bych si ho půjčil, nebylo by to ono, protože chůze k tomuhle sportu patří. Zásadně si bag nosím na zádech. Na hřiště

jezdím několikrát v týdnu s tátou. Ale hraju i sám. Přijedu na hřiště a chci si to tam užít, hlavně aby byla pohoda. Musím trénovat krátkou hru, ta je v golfu hodně

kole nehraje v golfu žádnou roli věkový rozdíl ani zdravotní hendikep. Hendikepovaný hráč může klidně porazit zdravého hráče. To se mi líbí,“ má radost Jirka.

Ve srovnání s ježděním na kole nehraje v golfu žádnou roli věkový rozdíl ani zdravotní hendikep. Hendikepovaný hráč může klidně porazit zdravého hráče. To se mi líbí,“ má radost Jirka.

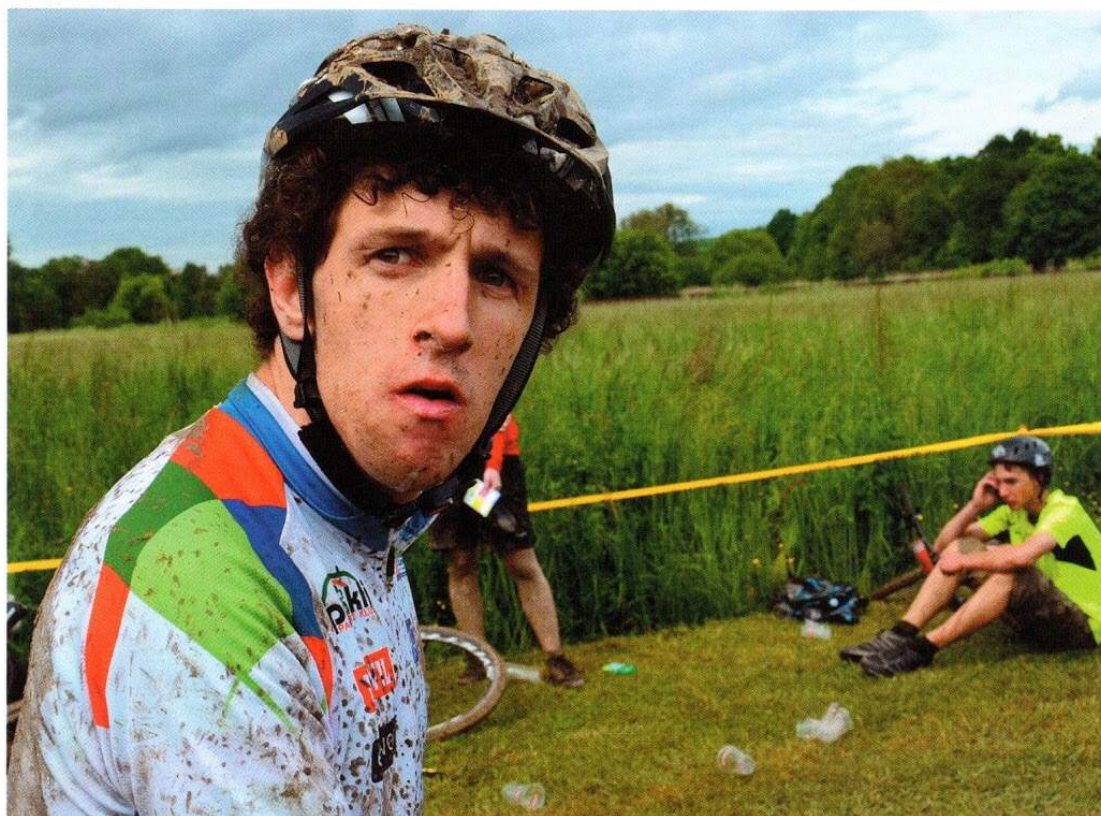
důležitá. Tím, že si ji zkusím na zahradě, tak mi jde asi ze všeho nejlíp. Ve srovnání s ježděním na

ZAHRÁL JSEM SI MASTERS

Letos na jaře si našel na internetu informace o České golfové asociaci hendikepovaných (CZDGA). „Zjistil jsem, že mají nějakou akci v Praze, a tak jsem se rozjel na Rohanský ostrov. Řekli mi, že hraju dobře, zaregistroval jsem se a stal jsem se členem asociace. A hned v červnu jsem jel na Czech Disabled Golf Masters 2015 do Darovanského dvora. Hrál jsem tam docela dobře, skončil jsem ve své kategorii čtvrtý. Bylo to dobrý – až na poslední den, to mě už bolela ruka. Nestačil jsem se divit, jak někteří kluci hráli. Nechápu, jak někdo může hrát tak dobrý golf na jedné noze. Turnaj měl moc hezkou atmosféru, přestože nemám turnaje rád, na ty od asociace jezdit budu,“ je rozhodnutý Jirka.

KDO DOJEDE, VYHRAJE

Jeho dalším velkým koníčkem – také už od dětství –, je cyklistika. Denně najezdí kolem dvaceti ki-

lometrů. Loni i letos se stal ve své kategorii vítězem crosscountry Malevil cupu. „Zhruba před třemi lety, když jsem závodil na Malevilu na kole, jsem se tam poznal s lidmi z organizace Černí koně, kteří pořádají cyklistické túry pro hendikepované. Letos jsem s nimi začal jezdit pravidelně. Pět dní jsme jeli ze Zlína z filmového festivalu a končilo to celé v Praze. Byla to akce zaměřená na děti, aby přišly do kontaktu s hendikepovanými lidmi a naučily se s nimi komunikovat. Pomáhal jsem při závodech ostatním. Potom jsme ještě jeli s bráchou Ondrou Králem Šumavy. Padesát kilometrů na horském kole, bylo to hodně náročné. Je to závod pro zdravé lidi. Svou kategorii jsem vyhrál. Jde mi jízda do kopce. Mám skvělou kondici díky tomu, že dělám od dětství nejrůznější sporty, které rodiče vymýšleli tak, abych to měl zároveň jako rehabilitaci. Ale mám problém s jízdou z kopce, protože nemám sílu v levé ruce, nemůžu používat přední brzdu, ale jen zadní. Tak vždycky všechny předjíždím do kopce, ale z kopce zase všichni předjíždí mě, protože musím jet hodně pomalu. Přesto jsem Malevil cup vyhrál loni i letos,“ raduje se Jirka.

Teď Jirka trénuje na kole obzvláště intenzivně. Připravuje se na svůj zatím nejtěžší závod. „Týmový závod 111 hodin pojezdu poprvé, je opravdu hodně náročný, jedu ho s týmem Černí koně. Jede se nonstop pět dnů a urazí se vzdálenost více než dva tisíce dvě stě kilometrů. Trasa vede přes Slovensko a Česko. V jednom týmu je osm lidí, kteří se budou střídat. Minimálně jeden člověk v týmu musí mít nějaký hendikep. Tenhle závod není o tom zvítězit, ale dojet do cíle. A to je největší vítězství. Když jsem na kole, tak musím hodně makat, je to pro mě dřina, dá mi to zabrat, kdežto golf je odpočinek, pohoda, relaxace, příjemná procházka. Mám radost, že golf a Černí koně jsou aktivity, které jsem si našel sám a nemusím je dělat jenom v rámci naší rodiny. Je to fajn pro mě i pro ostatní,“ je si jistý Jirka.

NENÍ DRAK JAKO DRAK

Ale tím výčet Jirkových činností zdaleka nekončí. „Taky běhám, hlavně v zimě, kdy nejezdím tolik na kole. Běhám pomalu a nedávám si žádné limity. V poslední době jsem si oblíbil kite. Zatím se to učím. Je to docela nebezpečný sport. Když jsme

u moře, ostatní členové rodiny surfují a já zkouším právě kite. A taky rád pouštím akrobatického draka. Ovládá se oběma rukama, takže takhle můžu docela intenzivně trénovat motoriku. Je to pro mě výborná rehabilitace, hodně mi to pomáhá. Akrobatický drak je větší než ten normální, ovládá se dvěma táhly. Je docela složité udržet draka ve vzduchu. Vymyslel jsem si svůj styl a už mám své grify, takže to zvládnu. Když chce člověk s hendikepem něčeho dosáhnout, tak toho dosáhne stejně jako člověk bez hendikepu. Mně se to tak daří. Občas se mi něco nepovede, ale o tom se nechci bavit. Já se musím na věci víc soustředit a dát tomu delší čas a hned to zase jde,“ přemítá Jirka.

ŽIVOT JE KŘEHKÝ

Jirkovým velkým snem je pomáhat lidem. „Když nemůžu být doktor, jako jsou všichni v naší rodině, tak bych chtěl pomáhat druhým alespoň nějak jinak. Proto jsem pomáhal při cyklistickém závodě

dětem. Moc se mi to líbilo. Nechci pomoc od druhých, ale hlavně bych chtěl těm druhým pomáhat. Lidé, kteří nemají žádný hendikep a jsou zdraví, si často myslí, že to tak je napořád. A teprve, když se jim něco vážného stane, pochopí, jak je život křehký. Nedávno jsem se seznámil s jednou holkou, která byla do sedmnácti let úplně zdravá. Pak přišla o nohu a musela se všechno znovu naučit. A jak se s tím srovnala? Odpověděla mi, že těžko, ale moc chtěla zase chodit jako zdraví lidé. Tito lidé jsou borci, když se umějí srovnat s hendikepem. Když se člověk s hendikepem narodí, je to úplně jiné, protože to bere jako součást života. Chtěl bych vzkázat všem, že hendikep není žádná překážka. Můžete dělat všechno stejně jako zdraví lidé, ale musíte si najít svou cestu. Hlavně se nebojte s hendikepovanými bavit, protože jsou to lidé jako vy,“ je přesvědčen Jirka. Nakonec docela zřetelně řekne: „Když si něco vezmu do hlavy, tak to dokážu.“

INZERCE

Premier Business Golf Tour 2015

- 25. 4. 2015
Ypsilon Golf Resort Liberec, DHL Cup
- 28. 5. 2015
Loreta Golf Club Pyšely, T-Mobile Cup
- 27. 6. 2015
Golf Mladá Boleslav, Tipsport Cup
- 18. 7. 2015
Golf Club Mstětice, T-Mobile Cup
- 12. 8. 2015
Golf Resort Black Bridge, Tipsport Cup
- 16. 9. 2015
Golf Park Plzeň, T-Mobile Cup

T... NAŠE VOLBA

Mediální partner **FORGOLF**

www.premierbusinessgolftour.cz